

Basmul - Vodă

Bragagiu

Noaptea când în slăvi ridică
Zborul aripelor sale
Iese Basmul ca vlădică
Frumusețelor din vale.

Timpurile înțelepte
Își spun sufletul cu zise,
Calea Robilor pe drepte
Pierde vise... pierde vise...

Codrul liniștea-și începe
Să o crească-n umbre sure
Și trimite înspre stepe
Prospețimea de pădure.

Basmul ca un rob adună
Fără teamă să se-ncline
Unda pânzelor de Lună
Împletite din lumine.

Și culege de pe iarbă
Urme fragede de ciute,
Iară din țărâna oarbă
Plânsul stelelor căzute.

Din petale ce în seară
Și-au deschis sinceritatea
A cules mireasmă rară
Să-nfrumusețeze cartea*.

Din izvor culese rime,
De la sălcii - șoapte rare,
Iar din pinii zvelți vechime
Aurie-n chihlimbare.

Caprimulgul îi dă toaca,
Bufa - strigăt de-ntuneric,
Tihna muncilor - prisaca,
Tihna - duhul atmosferic.

Strânge Basmul slove multe
Frumusețe fără seamă
Cine vrea să le asculte

Doar cu inima îi cheamă.

Cine poate să audă
Măreția de poveste
N-are-n el inimă surdă:
Vie inima îi este.

*Carte - Înv. și pop.) 1. Scrisoare.
2. Ordin scris, emis de o autoritate.
3. Act scris, document; dovadă.
Victor Bragagiu